

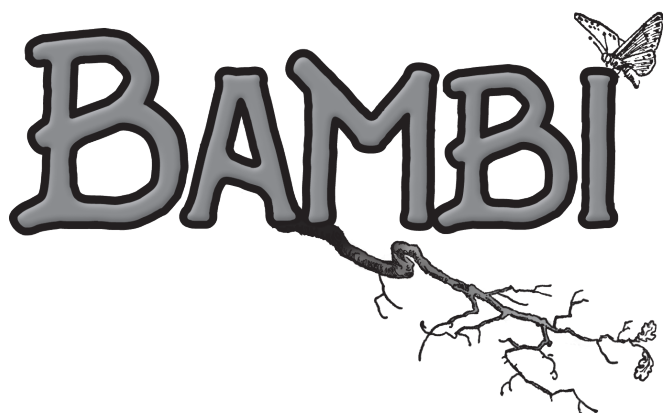
FELIX SALTEN

BAMBI

FELIX SALTEN

BAMBI

The word 'BAMBI' is rendered in a large, bold, grey, rounded font with a black outline. A small, detailed butterfly is perched on the top of the letter 'I'. A dark, gnarled tree branch extends from the bottom of the letter 'B' and curves downwards and to the right, ending in several smaller, thinner branches.

Könyvmolyképző Kiadó
Szeged, 2018

A sűrűben jött világra, az erdő rejtett zugainak egyikében, mely látszólag minden irányba nyitott, mégis minden irányból védve van.

Nem is volt túl sok hely, épp csak elegendő az ő és az édesanyja számára.

Itt volt hát. Bizonytalanul, reszketegen álldogált vékonyka lábain, és bambán bámult maga elé zavaros szemeivel, kábán lógatva a fejét.

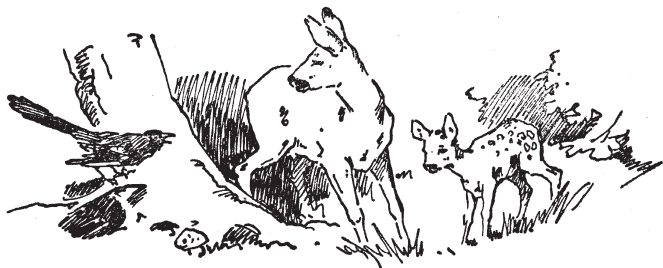
– Milyen szép gyermek! – kiáltotta a szarka.

Nemrég roppent oda, amikor meghallotta az anya fájdalmas vajúdását. Egy közeli ágon telepedett meg.

– Milyen szép gyermek! – kiáltotta. Nem érkezett válasz, így hát buzgón tovább fecsegett. – Milyen bámulatos, hogy máris képes állni és járni! Milyen érdekes! Még soha életemben nem láttam ehhez foghatót! Persze én még fiatal vagyok, csak egy éve hagytam el a fészket, ahogyan azt talán ön is tudja. De ez tényleg csodálatos. Egy gyermek... aki épp csak világra jött, és máris megáll a lábán. Milyen előkelő! Bár tulajdonképpen maguknál, őzeknél minden nagyon előkelő. Futni is tud...?

– Bizonyára – felelte az anya halkán. – Meg kell bocsátania, de most képtelen vagyok beszélgetni. Nagyon sok a dolgom... ráadásul kissé gyöngének is érzem magam.

– Ne zavartassa magát – mondta a szarka –, nekem sincs sok időm. Ehhez hasonlót azonban nem mindennap látni.

Minálunk, kérem, igen körülményesen és fáradságosan zajlik az ilyesmi. A mi kicsinyeink meg sem tudnak moccani, amikor kikelnek a tojásból, csak fekszenek tehetetlenül a fészekben, és képzelje csak, gondozásra szorulnak, gondozásra, amiről önnek természetesen fogalma sincs. Micsoda munka táplálni őket, micsoda aggodalom vigyázni rájuk! Gondoljon csak bele, kérem, milyen megerőltető, hogy egyidejűleg kell élelemről gondoskodni és közben vigyázni rájuk, nehogy bajuk essék, hiszen teljesen kiszolgáltatottak, amikor a szüleik nincsenek velük! Hát nincs igazam? És milyen sokáig kell várni, amíg képesek mozogni, milyen hosszú időbe telik, amíg tolluk nő, és tisztességes külsővel büszkélkedhetnek.

– Bocsásson meg – felelte az anya –, de nem figyeltem.

A szarka tovaröppent.

– Ostoba perszóna! – gondolta magában. – Előkelő, de ostoba!

Az anya nem is nagyon vett róla tudomást. Szorgalmasan tovább mosdatta az újszülöttet. A nyelvével tisztogatta, ami egyszerre volt testápolás, átmelegítő masszázs és babusgató.

A kicsi megtántorodott. Ahogy az anyja minden oldalról egyre csak simogatta, tuszkolta a testét, a finom érintésektől a gidának kissé megrogyott a térd, majd elterült a földön. Még kissé borzas, vöröses szőrét finom, fehér pettyek

tarkították, pillantása olyan volt, akár a mély álomból ébredt gyermeké.

Körülöttük mogyorócserjék, som, kökény és zsenge bodza nőtt. A sűrű bozót fölé magas juharfák, bükkök és tölgyek borítottak zöld tetőt, és a kemény, sötétbarna talajból páfrány, erdei lednek és zsálya sarjadt. A már elvirágzott ibolya és az épp virágait bontogató szamóca levelei egészen a földig hajoltak. A kelő nap fénye aranyfonálként hatolt át a sűrű lombozaton. Hangok sokasága töltötte meg az erdőt, boldogan, izgatottan járva be annak minden zugát. Az aranymálinkó szakadatlanul fuvolázott, a galambok szünet nélkül turbékoltak, a fekete rigók füttyültek, a pintyek csattogtak, a cinegék csiviteltek. S mindeme hangzavarba még bele-belehasított a szajkók perlekedő rikoltása, a szarkák cserregése és a fácánok fülrepesztő kutukkolása. Olykor pedig egy-egy harkály velőtrázó, rövid kiáltása kerekedett minden más hang fölébe. Messzire hallatszott a sólyom érces rikoltása a fák koronája fölött, és a varjak rekedt kórusa is lankadatlanul fújta a magáét.

A csöppség semmit nem értett a madarak énekéből és rikácsolásából, egyetlen szót sem fogott fel a társalgásukból. Egyelőre még nem is figyelt rájuk. Az erdő számtalan illatából sem érzékelt még semmit. Csupán azt a halk susogást hallotta, ahogy az anyja mosdatta, melengette és csókolgatta,

és nem érzett mást, csak édesanyja testének illatát. Szorosan odasimult ehhez a kellemes puhasághoz, éhesen keresgélt, és végül megtalálta az élet forrását.

Miközben ivott, az édesanyja tovább babusgatta.

– Bambi – suttogta, és újra meg újra felkapta a fejét, hallgatózott, és beszívta a szél illatát.

Majd miután megnyugodott, ismét boldogan megcsókolta gyermekét.

– Bambi – becézgette újra –, az én kis Bambim.

Elérkezett a nyárelő, és a fák csendben álltak a kék ég alatt, tárt karokkal fogadva az alázúduló napsugarakat. A cserjék és bokrok virágba borultak, fehér, piros vagy épp sárga csillagok díszébe öltözködtek. Némelyiken már megjelentek a termőrügyek, tengernyi sok, kecsesen és mégis magabiztosan, eltökélten ültek az ágak vékony csúcsain, akár megannyi apró ököl. A talaj közelében sok és sokféle virág bontotta szín pompás szirmait, így a föld az erdő félhomályba burkolózó mélyén csendes, bensőséges színekavalkádban pompázott. Mindenütt friss lomb, virágok, nedves föld és zöld gallyak illata terjengett. Valahányszor megvirradt, és valahányszor lement a nap, az erdőt ezernyi hang töltötte be, reggeltől estig méhek daloltak, darazsak zümmögtek, és dongók zúgtak át az illatozó csenden.

Ezekben a napokban élte Bambi első gyermekkorát.

Keskeny csapás futott a bozóton át, azon haladt édesanyja nyomában. Milyen kellemes is volt itt lépegetni! A sűrű lomb finoman cirógatta az oldalát, és lágyan félrehajolt. Az út mintha mindenhol tízszeresen is el lett volna torlaszolva, mégis a lehető legkényelmesebben lehetett előrehaladni. Ilyen utak mindenfelé voltak, keresztbe-kasul behálózták az egész erdőt. Az anya mindet ismerte, és amikor Bambi megtorpant egy-egy bozót előtt, mintha áthatolhatatlan zöld fal állná útját, az anya minden tétovázás és keresgélés nélkül megtalálta azt a helyet, ahol átjuthatnak rajta.

Bambi kérdezett. Szeretett kérdéseket feltenni az anyjának. Nem létezett szebb dolog számára a világon, mint folyvást kérdezni, azután pedig meghallgatni, amit az anyja válaszol. Bambi egyáltalán nem csodálkozott azon, hogy szüntelenül újabb és újabb kérdések jutnak eszébe. Teljesen természetesnek találta, el volt ragadtatva tőlük. Már maga a kíváncsi várakozás is elragadtatással töltötte el, és bármilyen választ kapott, mindig elégedett volt.

Olykor természetesen nem értette anyja fejtegetéseit, de azt sem bánta, mert így megint tovább kérdezhetett, ha úgy tartotta kedve. Máskor nem kérdezett tovább, de ez is örömmel töltötte el, mert olyankor azzal foglalatoskodott, hogy képzeletben a maga módján értelmezze a mondottakat. Volt úgy, hogy pontosan érezte, édesanyja nem ad neki kimerítő választ, szándékosan nem mond el neki mindent, amit tud. Ez volt csak igazán pompás! Mert olyankor különleges kíváncsiság kerítette hatalmába, valamiféle sejtelem, ami titokzatosan és boldogítón járta át a bensőjét, várakozás, ami egyszerre okozott félelmet és derűt, hogy még a szava is elállt tőle.

Most ezt kérdezte:

– Anya, kié ez az út?

Az anya így válaszolt:

– A miénk.

Bambi tovább kérdezett.

– A tiéd és az enyém?

– Igen.

– A kettőnké?

– Igen.

– Csak a miénk?

– Nem – felelte az anya –, a miénk, őzeké...

– Mik azok az őzek? – kérdezte Bambi, és felnevetett.

Az anya hátrafordult gidája felé, és ő is felnevetett.

– Te egy őz vagy, és én is egy őz vagyok. Mi őzek vagyunk.

Érted?

Bambi nevéttében a magasba szökkent.

– Igen, értem. Én egy kis őz vagyok, te pedig egy nagy őz.

Nem igaz?

Édesanyja bólintott.

– Na, látod.

Bambi elkomolyodott.

– Vannak még kettőnkön kívül más őzek is?

– Hát persze – felelte az anya. – Sokan.

– Ők hol vannak? – faggatta tovább Bambi.

– Itt, mindenütt.

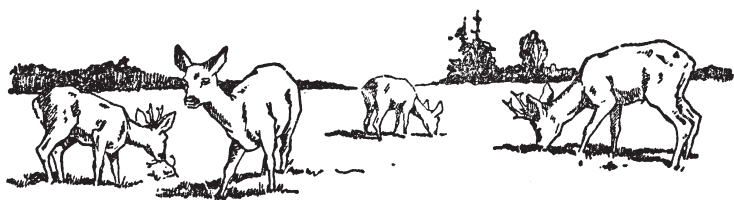
– De... nem látom őket.

– Majd annak is eljön az ideje.

– Mikor? – Bambi nagy kíváncsiságában megtorpant.

– Hamarosan. – Az anya nyugodt léptekkel továbbment.

Bambi követte. Nem szólt, mert azon töprengett, vajon mit jelenthet az, hogy „hamarosan”. Végül arra a következtetésre jutott, hogy a „hamarosan” egészen biztosan nem jelentheti

azt, hogy „rögtön”. Abban azonban nem volt biztos, vajon ez a „hamarosan” mikor szűnik meg „hamarosan” lenni, és mikor lesz belőle „hosszú idő múlva”.

Majd hirtelen ezt kérdezte:

– Ki csinálta ezt az utat?

– Mi – felelte az anya.

Bambi elcsodálkozott.

– Mi? Te meg én?

Mire az anya:

– Nos, mi... mi, őzek.

– Melyik őzek? – kérdezte Bambi.

– Mi mindannyian – mondta az anyja.

Folytatták útjukat. Bambi vidáman ugrándozott, már-már az ösvényről is letért, de végül mégsem tágitott az anyja mellől.

Közvetlenül előttük megzördült az avar. Kis állat futott arra, a páfrányok és a keszegsaláta takarásában. Cérnavékony hangocská sipított fel száralmasan, azután csend lett. Csak a lehullott levelek és egy-egy fűcsomó utórezgései árulták el, hogy az imént még élet-halál küzdelem folyt a közelben. Görény ejtett el egy egeret. Ott suhant el előttük, majd félrehúzódva meglapult, és lakmározni kezdett.

– Mi volt ez? – kérdezte Bambi izgatottan.

– Semmi – csitította az anyja.

– De... – Bambi reszketett – de én... láttam.

– Hát, igen – mondta az anya –, ne ijedj meg! A görény megölte az egeret.

Bambi mégis szörnyen megijedt. Ismeretlen, nagy rémület markolt a szívébe. Sokáig tartott, míg újra meg tudott szólalni. Akkor ezt kérdezte:

– Miért ölte meg az egeret?

– Mert... – Az anya habozott. – Menjünk kicsit gyorsabban! – mondta végül, mintha valami eszébe jutott volna, és megfélekezett volna a kérdésről. Megszaporázta a lépteit, Bambi pedig szökdécselve utánairamodott.

Hosszú ideig egyikük sem szólt, megint nyugodt tempóban haladtak. Végül Bambi szorongva megkérdezte:

– Egyszer majd mi is megölünk egy egeret?

– Nem – felelte az anyja.

– Soha? – kérdezte Bambi.

– Soha – hangzott a válasz.

– Miért nem? – kérdezte Bambi megkönnyebbülten.

– Mert mi nem ölünk meg senkit – szögezte le az anyja egyszerűen.

Bambi ismét jókedvre derült.

A csapás közelében egy fiatal kőrisfáról hangos rikácsolás hangzott fel. Az anya a füle botját sem mozdítva továbbment. Bambi azonban kíváncsian megállt.

Két szajkó veszekedett odafent az ágak között egy fészken, amit előzőleg kifosztottak.

– Hordja el magát innen, maga csirkefogó! – kiáltotta az egyik.

– Kááár felizgatnia magát, maga bolond! – felelte a másik. – Nem félek magától.

Az első erre majd megpukkadt mérgében.

– Keressen magának fosztogatnivalót, maga közönséges tolvaj! Vigyázzon, mert beverem a fejét! – Teljesen magánkívül volt. – Micsoda aljasság! – zsémbelődött. – Micsoda aljasság!

A másik észrevette Bambut, lejjebb röppent néhány ággal, és ráfordult az őzgidára:

– Te meg mit bámészkodsz itt, kölyök? Hordd el magad!

Bambi riadtan ugrott félre, majd az anyja után eredt, és szorosan a nyomában lépkedett, illetlenül és félénken. Azt hitte, az anyja észre sem vette, hogy korábban lemaradt.

Kis idő múltán megkérdezte:

– Anya... mi az az aljasság?

Az anyja így felelt:

– Nem tudom.

Bambi elgondolkodott. Majd újrakezdte a kérdezősködést.

– Anya, miért haragudtak egymásra azok ketten annyira?

Az anyja így felelt:

– Összevesztek a táplálékon.

– Mi is összeveszünk majd egyszer a táplálékon? – kérdezte Bambi.

– Nem – felelte az anyja.

– Miért nem? – kérdezte Bambi.

Az anya így válaszolt:

– Mert jut bőven mindannyiunknak.

Bambi azonban még valamire kíváncsi volt.

– Anya...?

– Tessék.

– Mi is megharagszunk majd egyszer egymásra?

– Nem, gyermekem – mondta az anya –, nálunk az ilyesmi nem szokás.

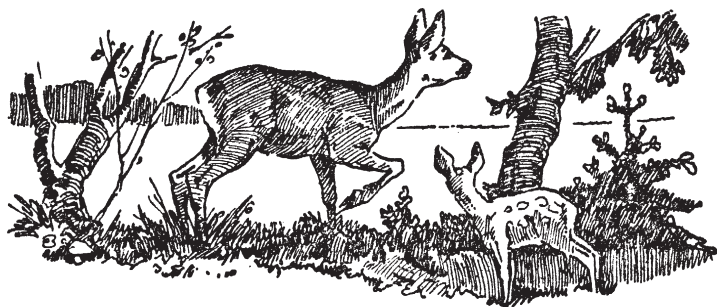
Továbbmentek. Egyszeriben egészen világos lett előttük, ragyogóan világos. A bokrok és cserjék zöld kuszaságának vége szakadt, az ösvény véget ért. Már csak néhány lépés, és kiérnek az eléjük táruló, fényes szabadságba. Bambi máris ki akart ugrani a napfényre, ám édesanyja megállt.

– Mi ez? – kiáltott fel türelmetlenül és egyúttal teljesen elbűvölve.

– Ez a mező – felelte az anya.

– Mi az, hogy mező? – kíváncsiskodott Bambi.

– Majd meglátod – fojtotta belé a szót az anya. Komoly tekintettel kémlelt körül. Mozdulatlanul állt, felemelt fejjel, és feszülten fülelt. Mélyen beszívta a levegőt, úgy vizsgálgatta a szél szagát, és rendkívül szigorúnak tűnt.

– Jó – mondta végül –, kimehetünk.

Bambi már ugrott is, de az anyja elállta az útját.

– Vársz, amíg nem szólítalak.

Bambi engedelmesen megállt.

– Ügyes vagy – dicsérte meg az anyja. – Most pedig jegyezd meg jól, amit mondok! – Bambi rögtön kihallotta anyja szavaiból annak izgatottságát, és minden izma megfeszült. – Nem lehet csak úgy kimenni a mezőre – folytatta az anyja –, nehéz és veszélyes dolog. Ne kérdezd, miért! Előbb-utóbb azt is megtudod. Egyelőre elég, ha megfogadod, amit mondok. Megígéred?

– Megígérem – felelte Bambi.

– Akkor jó. Először én megyek ki. Maradj itt, és várj! És le se vedd a szemed rólam! Mindig engem nézz! Ha azt látod, hogy visszafelé futok, ide, akkor fordulj meg, és rohanj, amilyen gyorsan csak tudsz! Majd utolérlek. – Itt elhallgatott, mintha gondolkodna, majd nyomatékosan így folytatta: – Te csak fuss, fuss, fuss, ahogy a lábad bírja! Fuss... akkor is, ha valami történne... akkor is, ha azt látod, hogy én... hogy én a földre rogyok... ne törődj velem, érted?... Bármit is látsz vagy hallasz... csak el innen, tüstént, amilyen gyorsan csak lehetséges...! Megígéred?

– Igen – mondta Bambi csendesen.

– De ha szólítalak – folytatta az anyja –, akkor jöhetsz. Játshatsz odakint a mezőn. Nagyon szép odakint, tetszeni fog neked. Csak... azt is meg kell ígéred... hogy amint megint szólítalak, azonnal odajössz hozzám. Feltétlenül! Hallod?

– Igen – mondta Bambi még halkabban. Az anyja olyan komolyan beszélt.

– Odakint... ha hívlak... nincs több báméskodás és kérdezősködés, csak széleseben odafutsz mögém. Ezt jól jegyezd meg! Nem gondolkodsz, nem tétovázol... amint én futni kezdek, az azt jelenti, hogy illa berek!, meg sem állunk, amíg be nem értünk ide, a fák takarásába. Ugye nem felejtetted el?

– Nem – mondta Bambi félénken.

– Na, akkor én most megyek – jelentette ki az anya, és mintha kissé megnyugodott volna.

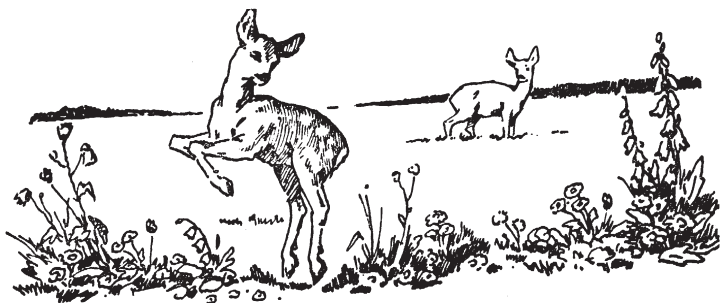
Kilépett a mezőre. Bambi, aki le sem vette róla a szemét, látta, amint az anya lassú, magas léptekkel halad előre. A gida várakozással, félelemmel és kíváncsisággal telve várt. Látta, ahogy az anyja a fülét hegyezve körbehallgatózik, látta, amint összerezzen, és ő maga is összerezzent, készen arra, hogy viasszökkenjen a sűrűbe. Ekkor az anya ismét megnyugodott, és egy perc elteltével már neki is jókedve volt. Behúzta a nyakát, azután hosszan előrenyújtotta, boldogan pillantott Bambira, és így szólt:

– Gyere!

Bambi előszökkent. Hihetetlen, varázslatos erejű boldogság kerítette hatalmába, és egy szempillantás alatt megfedkezett iménti aggodalmáról. A sűrű erdőben csak a fák zöld koronáját látta maga felett, és nagy ritkán egy-egy apró kék foltot. Most azonban az egész kék eget látta magasan, messze, és ez boldoggá tette, bár nem tudta, miért. A napból odabent az erdőben csak egy-egy széles sugarat pillantott meg, vagy a fény finom csermelyét, mely aranylóan játszadozott az ágak között. Ám most egyszerre ott állt a forró, vakító nap előtt, melynek feltétlen hatalma átjárta Bambi egész testét, a parázsló áldás lezárta szemét és kitérte a

szívét. Bambi megmámorosodott, nem lelte helyét öröme-
ben, egyszerűen elvette az eszét a boldogság. Ügyetlenül a
magasba szökkent, háromszor, négyszer, ötször. Nem tehe-
tett ellene semmit, egyszerűen muszáj volt szökdécselnie.
Vonzotta a magasság. Zsenge tagjai erőtől duzzadtak, mé-
lyen, mégis könnyedén szívta be a levegőt, és minden leve-
gővétellel, a mező minden illatával annyi derűt szívott ma-
gába, hogy muszáj volt újra meg újra a magasba rugaszkod-
nia. Bambi még gyermek volt. Ha embergyermek lett vol-
na, akkor most biztosan ujjongott volna. Ám ő egy fiatal őz
volt, és az őzek nem tudnak ujjongani, legalábbis úgy nem,
ahogy azt az ember gyermekei teszik. Ő tehát a maga mód-
ján ujjongott. A lábaival, egész testével, miközben fel-felröp-
pent az ég felé.

Édesanyja boldogan figyelte. Láta, ahogy Bambi szinte
megrészegül. Láta, ahogy a magasba szökken, majd ügylet-
lenül visszahuppan oda, ahonnan elrugaszkodott, majd meg-
lepetten, az örömtől mámoros arccal maga elé bámul, és a
következő pillanatban ismét a magasba emelkedik, újra meg
újra. Megértette, hogy Bambi csak az erdő keskeny, őzek jár-
ta ösvényeit ismeri, hogy eddigi rövid élete során mindvégig
korlátozta őt a sűrű bozót, és most azért nem merészkedik

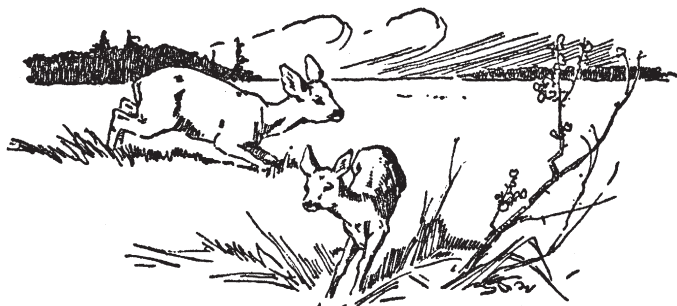
semmilyen irányba arról a helyről, ahol fel-alá ugrál, mert még nem tudja, hogy a nyílt mezőn szabadon is futkoshat. Az anya kinyújtotta mellső lábait, ránevetett Bambira, majd nagy lendülettel elrugaszkodott, és száguldva futni kezdett körbe-körbe, csak úgy susogtak körülötte a magas fűszálak. Bambi megijedt, moccanni sem mert. Ez most vajon egy jel, hogy vissza kell térnie a sűrűbe? Ne törődj velem, mondta az anyja korábban, bármit is látsz vagy hallasz, csak fuss, amilyen gyorsan csak tudsz! Már-már megfordult és elmentekült, a parancsnak engedelmeskedve. Ekkor azonban az anyja hirtelen elindult felé; csodálatos volt, ahogy vágta, majd ahogy Bambi mellé ért, meglapult, akárcsak korábban, felnevetett, és így szólt:

– Kapj el, ha bírsz!

És már ott sem volt. Bambi teljesen elképedt. Ez meg mit jelentsen? Vajon mi ütött az anyjába? Ám végiggondolni sem volt ideje, mert az anyja ismét közeledett, szédületes sebességgel, majd orrával megbökte Bambi oldalát, és tovább nógatta:

– Kapj már el! – Aztán már rohant is. Bambi a nyomába eredt. Néhány lépés, majd a lépések apró szökkenésekké váltak. Magával ragadta az érzés, mintha repült volna, mintha szárnyára vette volna a szél. Tér volt mindenütt, bárhová lépett, bárhová ugrott, tér, tér. Bambi teljesen magánkívül volt a gyönyörűségtől.

A fű suhogása csodálatos zene volt füleinek. Felségesen puha, selymesen finom volt, ahogy Bambi testét cirógatta. Az őzgida széles körívet futott be, azután hirtelen irányt változtatott, és újabb kört tett meg, majd megint másfelé indult, és továbbszáguldott. Az anya már megállt, hogy kifújja

magát, és csak a fejét fordítgatta mindig arrafelé, amerről Bambi épp elröppent mellette. Bambi vágatott.

Azután hirtelen megtorpant, majd kecses szökkenésekkel az anya mellett termett, és boldogan nézett rá. Jókedvűen sétáltak tovább egymás mellett. Amióta idekint volt, Bambi csak a testével látta az eget, a napot és a zöld messzeséget – csak egyetlen elvakított, megittasodott pillantással mérte fel az eget, a napot pedig a jólesően átmelegedett hátán és erőt adó lélegzetvételein át tapasztalta meg. Csak most kezdte el igazán a szemével is érzékelni a mező újabb és újabb csodákkal kecsegtető pompáját. Itt a földnek egyetlen darabkája sem volt fedetlen, mint az erdőben. Itt csak úgy tolazkodtak a fűszálak, megküzdve minden tűszúrásnyi helyért, hajladoztak és duzzadtak, buján tenyésztek, minden lépésnél finoman oldalra hajoltak, majd rögtön kiengesztelődtek és felegyenesedtek. A széles, zöld tisztáson fehér margaréták és a réti here ibolyakék meg pirosuló fejecskéi virágoztak, no meg az aranyló gombocskák, amelyeket a pitypang tartott a magasba.

– Odanézz, anya! – kiáltotta Bambi. – Elrepült az egyik virág.

– Az nem virág – mondta az anya –, hanem egy pillangó.

Bambi el volt ragadtatva a lepkétől, amely végtelenül finom mozdulattal röppent fel egy fűszálról, és lebegett tova. Az őzgida csak most vette észre, hogy sok ilyen pillangó röpököd a mező felett, láthatóan sietős volt a dolguk, mégis lassan haladtak, hol felemelkedve, hol meg lefelé ereszkedve. Bambi nagyon izgalmasnak találta ezt a játékot. Tényleg úgy festettek, mintha vándorló virágok lennének, mulatságos virágok, melyek nem akartak nyugton ülni a szárukon, ezért felkerekedtek, hogy táncoljanak kicsit. Vagy olyan virágok, melyek a nap fényével együtt szálltak alá, még nem találták meg a helyüket, és válogatósan keresgéltek, leereszkedtek és eltűntek, mintha már elhelyezkedtek volna, ám végül ismét felemelkedtek, először épp csak egy kicsit, majd mégis magasabbra, hogy tovább keresgéljenek, egyre tovább és tovább, mivel a legjobb helyeket már elfoglalták mások.

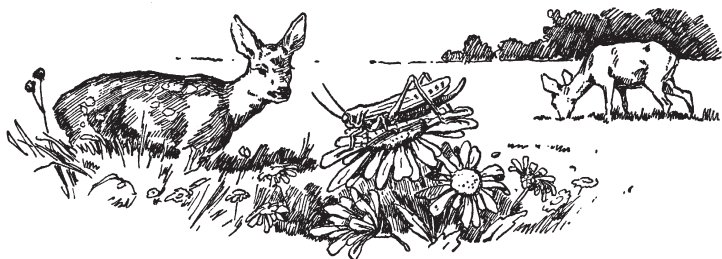

Bambi mindegyiket megbámulta. Olyan szívesen megnézett volna egyet egészen közelről, legalább egyetlenegy szeretett volna jobban szemügyre venni, de nem sikerült. Állandóan cikáztak, egymás útját keresztezve. Bambi egészen beleszédült.

Amikor azután ismét lenézett maga elé a földre, ezernyi apró élőlény ragadta meg a figyelmét: léptei nyomán a fűből siettek elő. Felhőként röppentek fel minden irányba, egyre csak nyüzsögtek, kavarogtak, majd a következő pillanatban visszaereszkedtek a zöld talajba, ahonnan jöttek.

– Ez mi, anya? – kérdezte Bambi.

– Ezek a kicsik – felelte az anya.
– Nézd csak! – kiáltotta Bambi. – Itt ugrál egy darabka fű!
Nahát... milyen magasra ugrik!
– Az nem fű – magyarázta az anya –, hanem egy szöcske.
– Miért ugrál így? – kérdezte Bambi.
– Mert felzavartuk a lépteinkkel – felelte az anya –, fél tőlünk.
– Ó! – Bambi a szöcske felé fordult, aki most épp egy margaréta fehér tányérján ült. – Ó – mondta Bambi udvariasan –, nem kell félnie tőlünk, egészen biztosan nem bántjuk önt.
– Nem félek – felelte a szöcske rekedtes hangon. – Csak az első pillanatban ijedtem meg, mivel épp a feleségemmel beszélgettem.
– Bocsásson meg, kérem! – mondta Bambi szerényen. – Megzavartuk.
– Semmi baj – krákkogta a szöcske. – Mivel önök azok, nincsen semmi baj. De soha nem lehet tudni, ki közeledik, ezért elővigyázatosnak kell lenni.
– Én ma vagyok életemben először idekint, a mezőn – mesélte Bambi. – Anyámmal...
A szöcske mereven előreszegte a fejét, komoly arcot vágott, és zúgolódni kezdett:

– Az engem nem érdekel. Nincs időm magukkal csevegni, meg kell keresnem a feleségemet. Hopp! – És már ott sem volt.

– Hopp! – mondta Bambi döbbenten, és csodálkozva nézett a magasba lendülő szöcske után.

Az anyjához szaladt, és így szólt:

– Te... beszéltem vele!

– Kivel? – kérdezte az anya.

– Hát a szöcskével – mesélte Bambi –, vele beszéltem. Olyan barátságos volt hozzám! És annyira tetszik! Olyan csodálatosan zöld, és átlátszóbb, mint a legfinomabb levél!

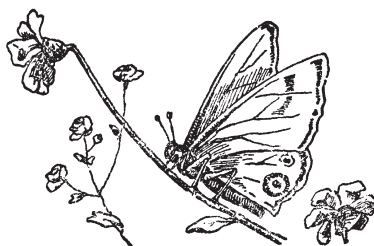
– Azok a szárnyai.

– Tényleg? – kérdezte Bambi, majd tovább folytatta. – És olyan komoly az arca, mintha folyton töprengene valamin. De mégis kedves volt hozzám. És milyen magasra tud ugrani! Nagyon nehéz lehet. Azt mondja, „Hopp!”, és olyan magasra ugrik, hogy már nem is látod.

Továbbmentek. A szöcskével folytatott beszélgetés felizgatta és kissé ki is merítette Bambit, hiszen ez volt az első alkalom, hogy beszédbe elegyedett egy idegennel. Megkordult a gyomra, ezért odatörleszkedett az anyjához, hogy enyhítse éhségét.

Miután jóllakott, megnyugodott, és egy darabig csak álldogált álmodozva. Valahányszor az anyja jóllakatta, mindig elfogta az a kis édes bódultság. A fűszálak rengetegében most egy világos színű virágot pillantott meg, ami mozgott. Bambi próbálta jobban szemügyre venni. Nem, ez nem virág volt, hanem egy pillangó. Bambi közelebb lopakodott.

A pillangó egy fűszálba kapaszkodott, és finoman le-fel mozgatta a szárnyait.

– Kérem, maradjon ott, ahol van! – kiáltott rá Bambi.

– Miért kellene itt maradnom? Hiszen én pillangó vagyok – felelte a lepke döb-benten.

– Ah, csak egy kis ideig maradjon ott! – kérte Bambi. – Már olyan régóta szeretném közelebbről megsejmelni önt. Legyen szíves!

– Felőlem – mondta a káposztalepke. – De ne sokáig! Bambi közvetlenül előtte állt.

– Milyen gyönyörű! – kiáltott fel elragadtatottan. – Milyen csodás! Akár egy virág!

– Micsoda? – A pillangó meglebegtette a szárnyait. – Mint egy virág? Nos, azokban a körökben, ahol én mozgok, általános vélekedés, hogy mi szebbek vagyunk a virágoknál. Bambi zavarba jött.

– Hát persze – dadogta –, sokkal szebbek... bocsásson meg... csak azt akartam mondani...

– Az nekem meglehetősen mindegy, hogy mit akart mondani – felelte a pillangó. Azzal kényeskedve meghajlította karcsú testét, és hiún játszani kezdett finom csápjaival.

Bambi lelkesen bámulta.

– Hogy ön milyen kecses! – mondta. – Milyen finom és kecses! És milyen pompásak ezek a fehér szárnyak!

A pillangó szélesre tárta szárnyait, azután összezárta őket úgy, hogy egymáshoz értek, és leginkább egy kifeszített vitorlához hasonlítottak.

– Ó! – kiáltotta Bambi. – Most már értem, ön mitől szebb, mint a virágok. Ráadásul repülni is tud, márpedig a virágok

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha örökre és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatod vele.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

nem tudnak repülni. Mert ők odanőttek a helyükre. Ez az oka.

A pillangó felemelkedett.

– Elég – mondta. – Én tudok repülni! – Olyan könnyedén emelkedett fel, hogy szinte észre sem lehetett venni, fel sem lehetett fogni. Fehér szárnyai lágyan mozogtak, tele bájjal, és a lepke máris ott repdesett a napsütötte mező felett. – Csak az ön kedvéért maradtam olyan sokáig egy helyben – mondta le-fel lebegve Bambi előtt –, de most elrepülök.

Ez volt hát a mező.

